

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: EN SYND.

Citation: Kaalund, H. V.: "EN SYND.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 400. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid95106/facsimile.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

400

som Skabningen var til,
fra Verdens første Dage.

Mon det skal føres op
til Verdens sidste Tider,
indtil der siges Stop
og Ingen mere lider?

EN SYND.
(Januar 1881).

Blandt meget Andet, jeg har fortrudt,
som kommer igjen, naar jeg sidder alene,
er det: at jeg har paa en Sælhund skudt,
som hviled paa Strandens Stene.
Den laa derude saa tillidsfuld
i den klare, venlige Foraarsaften,
mens Havet glimred som smeltet Guld —
da lyned mit Skud og traf den.

Jeg saared den kun! Men Vinden bar
en underlig stønnende Lyd til mit Øre:
et Suk, der gjennem mit Hjerte skar,
jeg synes endnu det at høre.

Forbandede Skud! Jeg saared den kun
og saae den styrte sig angst i Havet
for at skjule sit Saar paa den dybe Bund,
der har saa Meget begravet.

Hvad vilde jeg med den? Hvad drev min Haand?
For mig var Dyret et værdløst Bytte.
Det var Myrdelysten, som greb min Aand:
jeg vilde prale som Skytte!
Nu ligger imellem to Snese Aar,
fra Vinden fløj bort med Dyrets Klage. —
Selv fik jeg af Verden mangt et Saar;
hvorfor da med Sligt sig plage?

Har man kigget i Livets Afgrunde ned,
været med at redde Menneskesjæle,
da véd man, som jeg, vel fuld Besked,
om hvad Tid og Sløvhed kan kvæle.
Mit bløde Sind har faaet en Skal
som Konkylens tyk og tilberlig hærdat.
Slig tankeløs Handling, sligt lille Fald
bestemmer ej Menneskeværdet!

Er min Synd da for evig begravet dermed?
Nej! Lad Alverden finde den lille;

for mig er den stor, — jeg blues derved,
den plumred mig Sjælens Kilde!
Blandt alt hvad Andet jeg har forskyldt,
som angrende jeg har forsøgt at sone,
jeg bærer den med i den Rejsebylt,
hvormed jeg skal staa for Guds Throne!

EN FORKLARING.

(1869).

Om jeg, der steg engang i lyrisk Flugt,
er bleven nu saa arm paa Stof til Sange,
at jeg kun byde kan min Fortids Frugt,
saa spørger ej blot Du, men Mange — Mange.

Ak, Ven! Paa Verden har jeg mig forslugt;
det gaar mig som den store Kvælerslange:
med smaa Kaniner kan jeg let faa Bugt,
men tænk Dig: med en Oxe, som kan stange!

Paa Verdensoxen har jeg mig forslugt
og faaet den i Halsen — i den vrange;
til at fordøje har alt Aar jeg brugt.
— Den Mundfuld var for vældig, er jeg bange!